

TRAKTAT O AUTOTRANSMUTACJI TRANSMUTACJI

AUTORSTWA XANTHOPOULOSA THORNE

WYDANY POŚMIERTNIE

1. Efektologia to nauka magiczna podejmująca trud rejestrowania i wyjaśniania zjawisk natury zmysłowej podczas czarowania. Współczynniki efektologiczne informują o wszelkich cechach towarzyszących rzucaniu zaklęć.
2. Zaklęcie to strumień magicznych atomów, które wchodzi w reakcję z celem zaklęcia wywołując swój efekt.
3. Atomy składają się z maksymalnie czterech filamentów (powłok), które mają kształt elipsy. Filamenty układają się w kolejności od najmniejszego do największego licząc od centrum atomu. Ilość cząstek jakie filament może pomieścić oraz ich rodzaj zależy od wielkości.
4. Cząstki nadające organizację zaklęcia w przestrzeni i jego bytowanie to regulatory. Umieszczone są na filamencie regulatorowym, który jest najmniejszym. Od ich obecności zależy czy zaklęcie zostanie zainicjowane. Zaklęcie do wywołania potrzebuje przynajmniej jednego regulatora.
5. Filament regulatorowy mieści maksymalnie trzy cząstki. Oprócz regulatorów można tam spotkać weryfikatory.
6. Rzucając zaklęcie transmutowacyjne należy w umyśle przywołać obraz transmutowanta oraz wyniku transmutowacji.
7. Rzucając zaklęcie transmutowacyjne podświadomie przywołuje się obraz otoczenia transmutowanta jak i jego wyniku, który wyjściowo jest identyczny.
8. Czasami zdarza się, że przy poprawnym przywołaniu obrazów transmutowanta jak i wyniku transmutowacji, czarodziej rozkojarza się obrazem otoczenia, który się deformuje. Wtedy pozornie nie dochodzi do transmutowacji.
9. Do przemiany transmutowanta w wynik transmutowacji dochodzi jedynie, kiedy wszystkie obrazy jakie zostały przywołane do rzucenia zaklęcia mają swoje oddanie w rzeczywistości. Wobec tego nie zostanie transmutowane stalowe wiadro w szklany wazon, jeśli zostanie przywołany obraz filiżanki i obraz kapelusza.
10. Tak samo obrazy otoczenia muszą mieć swoje oddanie w rzeczywistości, więc do transmutowacji w lesie nie dojdzie jeśli zostanie przywołany obraz pustyni jako otoczenia transmutowanta.

11. Możliwym jest opóźnienie transmutacji przez świadome przywołanie obrazu otoczenia wyniku transmutacji i jego zmianę.
12. Możliwym jest przywołanie odmiennego obrazu otoczenia transmutacji niż jest w rzeczywistości tak aby transmutacja miała miejsce. Należy wówczas zmienić otoczenie w jakim znajduje się byt, na który zakłęcie działa, na takie, jakie zostało uwzględnione w obrazie otoczenia wyniku transmutacji.
13. W każdym atomie zakłęcia transmutacyjnego wyjściowo znajduje się dokładnie jeden weryfikator. Cząstka ta jest odpowiedzialna za weryfikację rzeczywistości w jakiej zachodzi przemiana z założeniami utworzonymi w umyśle czarodzieja.
14. Jeżeli rzeczywistość oddaje założenia sporządzone w umyśle przy rzucaniu zakłęcia to weryfikator ulega przemianie w regulator. Transmutacja ma miejsce w momencie reakcji cząstek transmutanta z atomami zakłęcia.
15. Jeżeli rzeczywistość nie oddaje założeń to weryfikator pozostaje w swojej formie na filamencie regulatorowym i blokuje przejście przemiany przez: brak przemiany w regulator (jeśli atom składa się jedynie z jednej cząstki- weryfikatora) lub ściągnięcie na swoją cząstkę pozostałych regulatorów jakie znajdują się na filamencie i uniemożliwienie im poprawnego działania (jeśli na filamencie są regulatory).
16. Wobec tego kiedy ktoś próbuje dokonać transmutacji, której założenia nie są oddane w rzeczywistości to atomy osiadają na transmutancie i zablokowane przez cząstkę weryfikatora czekają aż ten się przemieni w regulator i umożliwi przemianę, a weryfikator oczekuje na spełnienie się założeń w rzeczywistości.
17. Czas trwania przemiany zaczyna się w momencie rzucenia zakłęcia i utworzenia szyku atomów.
18. Współczynnik trwałości określający czas trwania przemiany pozwala określić czas przez jaki atomy zakłęcia będą trzymać się w zwartej formacji.
19. Czas ten jest sumą czasu przez jaki atomy pozostaną w swojej formacji do momentu reakcji z atomami transmutanta oraz czasu przez jaki transmutant będzie poddany transmutacji.
20. Wobec tego weryfikator może przemienić się w regulator, tym samym pozwalając na przemianę, póki formacja atomów zakłęcia nie ulegnie całkowitej entropii.

Xanthopoulos Thorne